

0138

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

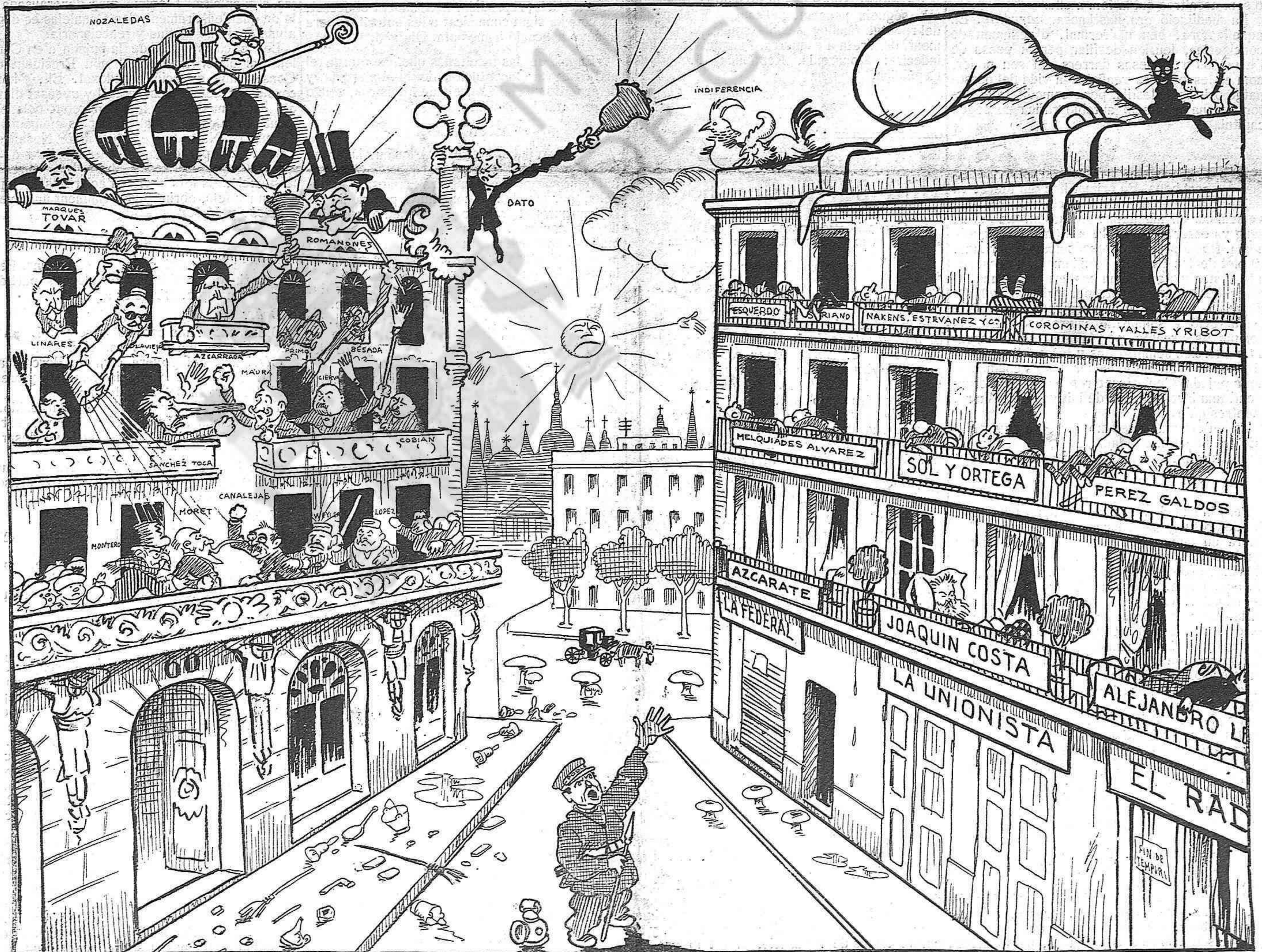
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20 BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

La veu del vigilant, o quan passa l'ocasió convé no deixar-la escapar

—Vaja, homes, no dormiu més, que del modo que està la gent d'aquí al davant, ara es l' hora de fervos amos del barri

El nou «Cop-de-puny»

El duc de Solferino ha sigut nomenat quefe regional del partit carlista. Grossa es la càrrega, però el senyor duc sabrà portar-la dignament.

(D'una ga-etilla.)

Arreparin que no sua!...

quals ningú se'n recorda, ni pera bé, ni pera mal? Ah! les angúnies actuals de les presons, la tràgica caiguda de les esperances presidia-ries, l'horrible certitud de la condemna i com floriran en un immens drama de dolor resignat! Durant dies y dies, els han tingut prop de l'aigua salvadora, com a Tántal, y heusaquí que l'aigua s'allunya, que s'allunya la llar, els pares, els fills, el carrer ple de sol, el poble, y enfront dels ulls no hi resta més que la carretera blanca y polsosa que condueix al presiri.

El senyor Don Bonaventura Muñoz diuen que ha dit, al llegir els comentaris que 'ls diaris republicans posaven a l'indult: «Això es el proleg d'una altra vaga general.» La frase indica una intranquilidat de politic que comprèn que 'ls que volien misericordia s'han sentit defraudats, y que 'ls que 'ns trobem en llibertat no perneixem tranquils veien a centenars de desventurats camí del Calvari, via de l'Amargura avall. L'indult, en la lluita pels presos, no posarà cap treva. En cambi, una grossa indignació florirà en aquesta campanya, que tenia una serenitat exemplar. Abans se pregava, ara tenim por de que's maleeixi.

HELENIO

ells mateixos s'entenen. Diu *El Progreso*, número del dimars, en sa primera plana: «Resulta tan pobre y tan mezoquino el indulto, que lo mismo pudeser obra de Canalejas que del propio Maura.

»El indulto resulta una burla sangrienta.» El mateix *Progreso*, en la segona plana del mateix número:

«... dia de verdadero júbilo para Barcelona... el Gobierno se ha dignado conceder un indulto que mitigará muchos dolores y por el cual debemos mostrarnos todos satisfechos.»

Ja cal que, desseguida que don Alejandro pugui, els fassi donar una mirada per un bon alienista.

Aquets caletros no funcionen gaire bé.

En diverses localitats d'Espanya s'han celebrat, aquets dies, mitings y manifestacions pera demanar al Govern l'establiment del servei militar obligatori.

Extranyem una cosa:

Que en cap d'aquets actes hi hagi pres part el valent diputat radical don Felix Azzati. Se'n recorden?

El senyor Azzati es aquell tremendo, domiciliat a Valencia, que quan li va tocar anar al servei, pera escaparse de carregar ab el xopo, va fer veure que era italià.

Y, una volta hagué passat el perill y's trobà entre mans un'acta de diputat, va demostrar legalment que era espanyol.

Ja hi ha algun diari del *trust* que comensa a creure que'n Canalejas potser governarà bé y farà obra democràtica.

Mal símptoma pera en Moret!...

Quan els del *trust* li giren l'esquena y fan postures al seu enemic, senyal que'l paper Segimon està en baixa.

Y del paper en baixa, ja se sab lo que'n fa la gent del *trust*.

L'utilisa per... qualsevol cosa.

En Canalejas, se dedica a fer discursos als periodistes, anyorant les sessions de les Corts, y com que 'ls seus discursos no són precisament proteccionistes, lo mateix fa de Ciceró ab els de casa, que de Mirabeau ab els de fóra.

A un redactor de *L'Humanité* va ferli unes llargues declaracions jacobines. En Canalejas parlava en elles com un Combes de la Porta del Sol. Però al cap d'un parell de dies en Canalejas rectificava lo dit a *L'Humanité*. Tot allò que havia dit perteneixia al seu programa ideal, no pas als seus projectes governatius. Sí, vaja, es allò dels conservadors: «Jo soc més lliberal que vostè. Jo arribo fins allà on vostè pugui arribar.» Però no parlen més que de l'ordre ideal.

En aquest ordre, tots som el marit de la dona més guapa y el propietari de la caixa més plena. Pera alguna cosa ens ha de servir la fantasia. A nosaltres pera feros ilusions, y an en Canalejas pera creure's que's pot esser radical, no més que desde 'ls discursos y les memorries que li fan, firmantles, els catedratics d'Oviedo que formen l'Institut de Reformes Socials.

En Zurdo Olivares, el mateix dia que va esser posat en llibertat, va escriure una proclama dirigida al poble. Napoleon va fer lo mateix al sortir de l'exil de la illa d'Elba.

En Zurdo diu, en la proclama aquesta: «Al recobrar la llibertat, restituyéndome á los míos, en infausta hora arrebatado al pueblo...»

Als seus sí que 'ls va esser «arrebatada

en infausta hora», la llibertat de'n Zurdo, però ¿an el poble? Per tots els déus, senyor Zurdo! que vostè no's diu Garibaldi, ni Cipriani, ni Blanqui!

Pobres de nosaltres!

Al teatre *Granvia* s'hi estrenarà demà *La Veu del Poble*, de'n Pujulà y Vallès.

La revisteta diuen qu'es molt satírica.

Havent sortit de l'aristofanesca ploma del autor de *El Geni*, ja suposo de qui's deu burlar...

Del esperanto, dels esperantistes y del seu quefe importador.

Y vinguen àpats.

Ara se'n prepara un en honor dels defensors del idioma català y de la bandera catalana a la Diputació.

Vetaquí unes coses que no's relacionen gaire.

¿Què tindran que veure la bandera y la llengua ab un sopar d'a duro?

Ab la llengua, potser sí... però ab la bandera...

—L'Hurtado sense bigoti!

Però, ¿per què se l'ha tret?

—Ben fet... No veus que 'ls colegues

en tot li trobaven pèls...

Deu mos dongui pa, que de gana no'n falta. Sembla que, definitivament, el banquet an en Sol y Ortega tindrà lloc el dia 6 al Mundial Palace.

L'obsequiat ja ha escrit als seus amics acceptant l'ofertament.

Ara no més falta que hi assisteixi el senyor Mundi.

Per acabar de ser tot mundial...

El Palace y el banquet.

A un edifici que hi ha al carrer de Casp, hi fan obres.

De mansió creadora d'angels, formadora de cors bondadosos, guadora pels camins del bé que deien que es, la converteixen en castell, en fortalesa disposada a contestar ab eines de fer mal als que tirin pedres als vidres.

Hi posen atalaies desde ont se puguin dominar les operacions enemigues, espitlleres desde les quals els canons venjatius puguin, impunement, salvant el cor dels defensors de la fe y l'amor al proxim, desgranar rosaris de càpsules Mausser.

Y pera que aquesta obra de reforçament pogués portarse a cap, afrontant els sentiments dels ciutadans de Barcelona, ha estat necessari el permís del nostre Ajuntament, la majoria del qual la componen republicans radicalíssims!

El comte de Romanones vol crear una càtedra de Literatura Catalana a l'Universitat.

En Josep Carner ja's prepara a firmar la nòmina, y els regionalistes a procurar que la firmi. Això si en Santos Oliver no es pel mitg y se l'emporta.

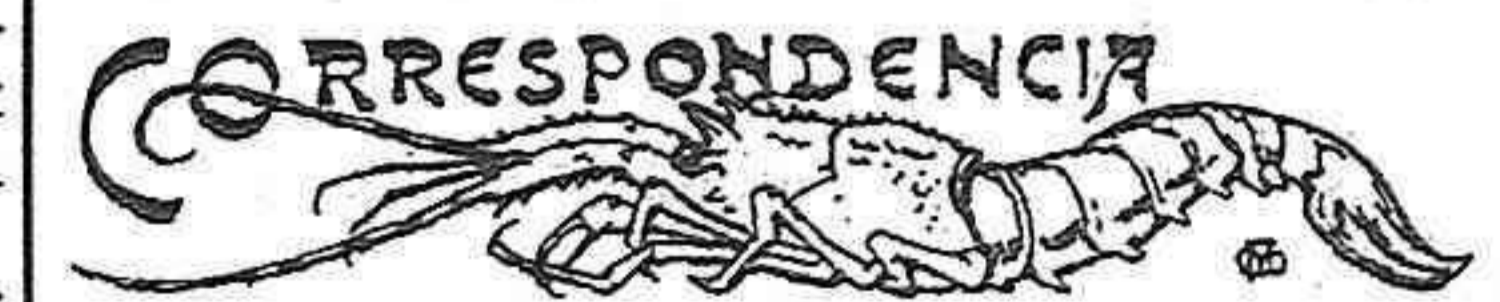
Ab l'Alomar ningú hi pensa. L'Alomar té massa defectes: no va a missa, ne sab massa, y té orgull fins pera no demanar res ni als seus. Tres coses que no's perdonen a Catalunya, la patria dels literats discrets, que discretament van a missa y saben discretament blincarse.

Dos politics enemics surten del Congrés, desafiat.

Un colega, obligat a fer de testimoni, se dirigeix al més covard:

—No fassis tonteries, eh?... En aquets moments es convenient tenir molt esperit.

—Cà, home!... En aquets moments lo que convindria es no tenir gens de còs...

Cavallers: F. Aldrich (a) Un petit estudiant: No serveix. — Balló y Tòtil: Tampoc. — Farineta: Si l'intenció estés a l'altura de la forma, bastant correcta per cert, encara'ns hi atrevirem. — Tulimarru: Malviatge les bones intencions... quan van soles! — P. Romaguera: Conformes ab els trenca-caps. Lo altre no'ns va. — Joaquim Puig: Ara com ara, res. — F. Rodríguez (a) Paquito: El trobem poc enginyós. — E. A. y P.: Ens falta espai. Y una altra vegada no's descuidi de posar data y població. — Mes de Juny: Sí, senyor: al cove... Ho ha endevinat. — Pep Cistellé: S'aprofitarà quelcom. — R. A. (a) Pau de les Calses Curtes: Van bé. — Pere Cortacans Serra: La primera'm va més bé que la segona. — Raquim: Ens hi pensarem, y si l'espai ho permet y ens decidim, ja li notificarem. — J. T.: La carta es massa llarga. Li prego que un'altra vegada condensi el fet en cinc o sis línies.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARTES del Olin, número 8.
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a